

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

26. ČERVNA 2016

Z obsahu:

**První znamení
milosrdenství: Kána**
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 8. června 2016
- strana 2 -

**Největší poklad člověka -
nesmrtelná duše**
- strana 4 -

**Nejvýznamnější chvíle
života na zemi**
- strana 5 -

**Ježíš: jediný
a nejvyšší kněz (3)**
P. François Zannini
- strana 7 -

**Radost ze setkání
s Kristem**
P. M. Piotrowski TChr
- strana 9 -

**Je vztah islámu
a křesťanství k násilí
srovnatelný?**
- strana 11 -

**Suma o darech
svatého Josefa (31)**
- strana 12 -

**Oceněna kniha
prof. ThDr. V. Wolfa
Buddhismus
v katolické perspektivě**
- strana 13 -

„Bez víry v Krista nic na této zemi nemá smysl.“ (Charlie Rich, str. 9-11)

První znamení milosrdenství: Kána (Jan 2,1-11)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
8. června 2016 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Po komentářích věnovaných několika podobenstvím, jež přibližují milosrdenství, se dnes pozastavíme u prvního z Ježíšových zázraků, které evangelista Jan nazýval „znameními“, neboť nebyla učiněna proto, aby vzbudila podiv, nýbrž zjevila Otcovu lásku. První z těchto zázračných znamení, které podává právě Jan, uskutečnil Ježíš v Galilejské Káně. Je to jakási „vstupní brána“, na níž jsou vytesána slova a výrazy, které vyje-

vují plnost Kristova tajemství a otevírají srdce učedníků víře. Podívejme se na některé z nich.

V úvodu nacházíme výraz „Ježíš a jeho učedníci“ (v. 2). Ty, které Ježíš povolal, aby Ho následovali, spojil se sebou do jediného společenství, a nyní jsou jako jedna rodina všichni pozváni na svatbu. Zahájením své veřejné činnosti na svatbě v Káni vystupuje Ježíš jako ženich Božího lidu, zvěstovaný proroky, a zjevuje nám hloubku vztahu, který nás k Němu pojí: je to

nová Smlouva lásky. Co je základem naší víry? Skutek milosrdenství, kterým nás Ježíš se sebou spojil. A křesťanský život je odpovědí na tuto lásku, je jako příběh dvou zamilovaných. Bůh a člověk se setkávají, hledají, nacházejí, oslavují a milují: právě jako miláček a milá z Písňe písní. Všechno ostatní je důsledkem tohoto vztahu. Církev je Ježíšova rodina, kterou zahrnuje svojí láskou. A tuto lásku církev opatruje a chce rozdávat všem.

Pokračování na str. 6

Položme si každý sám pro sebe otázku: Co je mým největším pokladem? Bůh, Ježíš, víra... - to vše je správnou odpovědí, protože se jedná o spásu lidské duše. Jak moudrá byla maminka svatého Bernardina Realina, která mu jako dítěti vštěpila do srdce to nejdůležitější: Aby měl stále na paměti, že pokladem člověka je nesmrtelná duše. (str. 4)

O každý poklad je potřeba se pečlivě starat, chránit jej, nepromarnit jeho bohatství. Tak je to i s pokladem lidské duše. A doba, která je rozhodující pro „opatrování“ tohoto pokladu, je náš pozemský život. Vše, co přišlo před naším narozením, je dílem Boží lásky a milosrdenství, skrze které máme ty nejlepší podmínky pro dosažení spásy. A vše, co přijde po smrti, je už ale také dílem naším, neboť jsme to my, každý sám za sebe, kdo určujeme svým životem a postojem k Boží milosrdné lásce, co se bude dít s naší duší na věčnosti - a to je pak už definitivní stav: věčné přebývání s Bohem - většinou po bolestném očišcovém procesu, či zavření. (str. 5-6) A je nezbytně nutné, abychom nikdy zatvrzele nesetrvávali v jakémkoliv hříchu a tak neodmítali Boží milosrdenství, abychom často přistupovali ke svatě zpovědi, s důvěrou v Ježíšovu odpouštějící lásku, která čeká na to, až se jí otevřeme a v pokoře ji přijmeme. Ježíš mnohokrát vybízí v různých zje-

Editorial

veních, aby lidé přicházeli ke zpovědnici - ve Svatém roce milosrdenství můžeme o tom rozjimat zvláště se svatou Faustynou Kowalskou. Není to volání milujícího Srdce, které chce dát ze sebe vše, jen aby zachránilo byt' jen jedinou lidskou duši? Modlíme-li se korunku k Božimu milosrdenství, vroucně Boha prosíme: „Buď milosrdný k nám i k celému světu.“ Bůh již své milosrdenství projevil - a ochotně projevuje stále - ve svém Synu Ježíši Kristu, ve svátostech katolické církve... Měli bychom tedy i my přispět a učinit aspoň to nejnnutnější, a přitom to nejprostší: přijmout Boží milosrdenství do svého života a tento poklad udržovat a neztratit.

Není však snadné v pokoře přijmout svoji slabost a uznat, že bez Boží milosti nezmůžeme nic. A může se stát, že snad někdy přijde na mysl i hříšná myšlenka, že nás Bůh nemá rád, když nás pokouřuje. Leč opak je pravdou: Je to právě projev nejvyšší dokonalé a čisté Boží lásky, jež respektuje lidskou svobodu (kteřá nám umožňuje hříšné pády) a dává jí plně se rozvinout ve vztahu k Bohu i k lidem. Nenutí nás k činu či jiné odezvě, nechceme-li. Ale posuďme sami: Je vůbec možné na takovou lásku, o níž víme, že

se pro zachování našeho největšího pokladu - spásy nesmrtelné duše - obětovala na kříži, neodpovědět svojí láskou, svým životním postojem?

Součástí pokladu lidské duše je i milost víry, kterou jsme od Boha obdrželi zdarma. Jistě stojí zato znovu si uvědomit, třeba i s Charliem Richem (str. 9-11), co katolická víra znamená v našich životech, jak se projevuje a v čem nedochází svého naplnění - reflexi své žité víry přece provádíme často, každý den při zpytování svědomí.

Trojediný Bůh vykonává své milosrdenství a svoji spásu v osobě Ježíše Krista, nejvyššího kněze, který založil katolickou církev a stále povolává nové kněze, aby očišťovali lidi, posvěcovali je a zachraňovali je. (str. 7-8) K vykonávání této vpravdě posvátné služby je potřeba hodně duchovní síly, vždyť Boží služebníci kněží se musí vypořádávat se slabostmi svými i lidí jim svěřených do pastýřské péče. (srov. *Kancionál*, modlitba 49 D) Prosme tedy denně za ně, aby vytrvali ve svaté službě a byli vždy a všude věrnými Ježíšovými zástupci zde na zemi. Přizvěme k tomu i Pannu Marii, Matku kněží. Touto modlitbou pak budeme také milosrdní i k sobě, vždyť bez svatých kněží by náš duchovní život brzy ochabl a cesta ke spásě by se stala prakticky nemožnou.

Daniel Dehner

Dnes najdeš Pána na cestě do Jeruzaléma. Protože se blíží jeho poslední Velikonoce, *pevně se rozhodl* jít a naplnit své poslání. Všichni, kteří se k němu přibližují, touží připojit k sobě: *Pojď za mnou!* Přidej se k nim. Je to chvíle, kdy můžeš pocítit jeho přitažlivou sílu, která tě vyzývá k následování.

Na jeho výzvu je třeba odpovědět se stejnou rozhodností: *Půjdu za tebou!* Chápeš však, co to znamená? Je to vstup do úplně jiného světa a jiného smýšlení, než na jaké jsi zvyklý. *Syn člověka nemá, kam by složil hlavu.* Nemůžeš tu čekat žádné pohodlí, s ničím z toho, na co jsi tak zvyklý, nemůžeš počítat. Ale opustit pohodlí těla a světa není ještě to nejobtížnější. Nejtěžší není odpoutat se od toho, co je kolem tebe, ale od toho, co máš v sobě. Nejvíce tě poutá tvůj vlastní střed. Dospět ke svobodě, *ke které tě chce Pán osvobodit*, předpokládá **opustit také sám sebe.**

Záludné a rozbujelé „já“ se chce prosadit i v prostředí, které vypadá, že je plné nábožnosti. Záliba v sebeprosazování se může vloupat i do značně exponované horlivosti v Boží službě. Vidíš to názorně na Zebedevých synech, kteří jsou rozhořčení svým nezdařením: *Pane, chceš, abychom je zničili?* Všimni si, že jsou to právě ti dva, kteří by rádi seděli v Božím království hned vedle Pána, jeden po levici a druhý po pravici.⁽¹⁾ Sebeláska by ráda těžila i z naší zbožné horlivosti. I ke Kristu se můžeš hlásit především proto, že ti to lichotí, protože se tu vidíš v lepším světle, nebo ti to poskytuje zdánlivě spravedlivý důvod, abys ovládal druhé. Nestačí tedy jen to, že chodíš s Ježíšem, pokud nerozpoznáš, *jakého jsi ducha.*

To, k čemu tě Ježíš dnes zve, je kopernikovský obrat: abys šel za ním jen **pro něho samého.** Ví, že je to pro tebe to nejtěžší, ale jen to tě může přivést ke skutečné svobodě. Nejvyšším projevem pravé svobody ducha je odevzdat svou svobodu Ježíši, a to i za cenu, *že tě povede, kam nechceš*⁽²⁾.

Ale neboj se toho. To není vstup do otroctví, právě naopak, je to ukončení otroctví, ve kterém tělo utlačuje ducha, *takže neděláš to, co bys chtěl.* Pevně se vydat za Ježíšem znamená zanechat všech jiných starostí a ohledů, *neohlížet se nazpět*, a to nikoliv proto, že bys nesměl, ale protože **nechceš**, vůbec nevidíš, jaký by to mělo

Následování Pána

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Půjdu za tebou, kamkoliv půjdeš.

smysl. Kdo skutečně najde toho, který je všim, nemá, co by ještě hledal a za kým by se ohlížel. Spor, zda vyhovět tělu, nebo duchu, je jednou provždy vyřešen: rozhodování je postoupeno nejvyšší instanci, a tento Nejvyšší definitivně *rozhodl, že půjde do Jeruzaléma.*

Ježíš míří s takovou rozhodností do Jeruzaléma nikoliv proto, aby tam zemřel, ale *aby byl vyvýšen.* Cesta k tomuto *vyvýšení na nebe* prochází pokořením, utrpením a smrtí, ale ty nejsou smyslem a konečným cílem, nýbrž jen průchozí stanicí, která ústí do slávy, *jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*⁽³⁾.

Také tys byl stvořen, abys byl *vyvýšen*, abys zcela spočinul v Bohu. Nebe je více než místo, kde je vidět Boha, je to více než chrám, kde se mu budeš klanět. Sám *Bůh a jeho Beránek* budou pro tebe chrámem i světlem⁽⁴⁾. Přijmi to jako projev svrchované lásky a vyznamenání, když tě Ježíš volá, abys v něm spočinul již nyní a zakusil tak pravou svobodu, ke které jsi povolán. Již nyní chce, *aby tam, kde je on, byli s ním ti, které mu Otec dal, on v nich a Otec v něm*⁽⁵⁾. V utrpení i ve slávě. Ty máš tu čest, že můžeš patřit k nim.

Myslíš si ještě, že bys mohl být svobodnější, kdyby sis nemusel odpírat to, co vyhovuje *žádostem těla?* To by znamenalo dát se znovu *zapřáhnout do otrockého chomoutu.* To, co ti tělo vykresluje jako strašáka nesvobody, aby tě odradilo od rozhodnutí odevzdat se Pánu, to ti ve skutečnosti samo chystá. Nesmlouvej s ním, nerad se s ním, ani se s ním neluč. Polož ruku na pluh a už se neohlížej. Hlavu vzhůru! *Jsi přece povolán ke svobodě! Budeš-li mít Pána neustále na zřeteli, jistě nezakolísáš*⁽⁶⁾.

Ježíši, *půjdu za tebou! Ukážeš mi cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast*⁽⁷⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

- ⁽¹⁾ srov. Mk 10,35–37; ⁽²⁾ Jan 21,18;
⁽³⁾ Jan 1,14; ⁽⁴⁾ srov. Zj 21,22n;
⁽⁵⁾ srov. Jan 17,23–24; ⁽⁶⁾ srov. Ž 16,8;
⁽⁷⁾ srov. Ž 16,11

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,16b.19–21

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Abel Mechola, pomaz za proroka místo sebe!“ Když Eliáš odešel z hory, našel Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku, a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal.“ Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení býků, zabil je, na jejich jařmu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

2. čtení – Gal 5,1.13–18

Bratři! To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapřáhnout do toho otrockého chomoutu. Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sebe.“ Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili! Chci říct toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

Evangelium – Lk 9,51–62

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma.

Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“

On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice.

A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“

Dokončení na str. 4

Největší poklad člověka – nesmrtelná duše

Svatý Bernardin Realino (1530–1616), připomínka 2. července

Bernardin Realino se narodil 1. prosince 1530 v lombardském městě Karpi patricijským rodičům, jejichž potomky byla knížata d' Este. O synovi otec řekl: „Co z našeho Bernardinka bude, nevím, ale dá Bůh, poslouží našemu rodu k ozdobě.“

Matka říkala malému Bernardinovi: „Dítě, pamatuj, že pokladem člověka je nesmrtelná duše.“ Jistý čas se oddával lehkomyšlnosti. Později o sobě napsal: „Také já jsem začal chodit svůdnými cestami, ale včas jsem se vzpamatoval.“

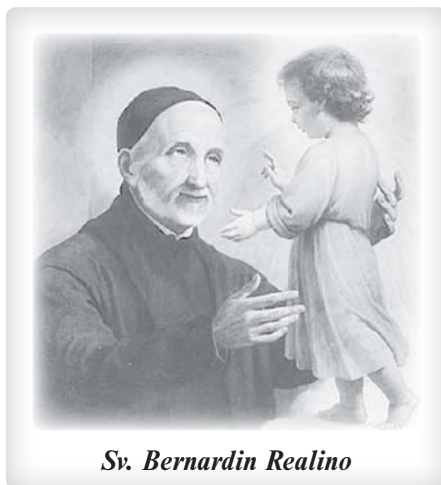
Měl soukromé učitele a později s velkým úspěchem studoval na akademii v Modeně a od roku 1548 na boloňské univerzitě filosofii a lékařství. Po třech letech však přešel na občanské a církevní právo, z nichž ve 26 letech udělal doktorát. Za přispění milánského guvernéra kardinála Cristofora, v jehož službách pracoval otec, mohl Bernardin začít kariéru starosty a soudce. Je uváděn jako starosta města Felizzana.

Ani jemu se nevyhnul boj proti nepříteli ve vlastním srdci. Jeden z jeho příbuzných chtěl Realinův rod připravit o část dědictví. Ten navedl svědka, aby vypovídal nespravedlivě. Realino se s tímto svědkem setkal, dělal mu výčitky, unáhleně vytasil kord a udeřil ho do tváře. Ale hned litoval svého ukvapeného činu, odprosil odpůrce a od té doby se snažil krotit svoji prchlívu povahu.

Když poznal jezuitu, zřekl se světa a vstoupil k nim, až do své smrti pak byl v koleji v Lecce. Bylo mu rozkoší konat všední práce, posluhovat v kuchyni, pomáhat vrátnému zametat. „Škoda,“ po-

vzdychl si, „že tyto práce nemohu konat stále. K těm bych se nejlépe hodil.“

Jednou byli kněží koleje shromážděni k poradě; jednalo se o tom, jaký smysl má jisté místo v papežském listě. Realino houževnatě zastával svůj názor, podporuje jej mnohými důvody. Ale hned po konferenci se zastyděl, odebral se k představenému a žádal, aby směl na kolenu odprosit spolubratry, že jim dal pohoršení svou neumírněností.

Sv. Bernardin Realino

Svatý Robert Bellarmin přišel jako provinciál do koleje v Lecce, a když celá kolej byla shromážděna k jeho přivítání, tázal se, kdo z nich je P. Realino. Když mu ho ukázali, padl před ním na kolena, ale v tom okamžiku padl také P. Realino na kolena před Bellarminem. Všichni byli pohnuti, když viděli, jak se dva světcí pozdravili.

Nikdy nenařikal na nepříznivé počasí, ani v létě, ani v zimě. Když byl nemocen, chodil podpiraje se holí. Šel-li městem, rodiče vysílali své syny s holemi, aby je buď vyměnili s holí Bernardinovou, ane-

bo aby se alespoň jeho hole dotkli. Hole pak užívali proti nemocem, a to až pověrečně. Bernardin nevěděl, kam směřuje tato hra, na pohled nevinná. Kapucínský kněz Marcel du Prat káral z kazatelny tento nešvar říkáje: „Mnozí lidé odkládají pokání, až když už je zle, pak volají: Rychle! Běžte pro posvátné ostatky! Doneste třeba hůl pátera Realina! Takto činí, místo aby se včas postarali o duši.“

Velikou soustrast cítil P. Bernardin s božským Dítětem v jesličkách. Z lásky k němu si vyprosil od představených dovolení, aby směl v zimě chodit do kostela oblečen jen chatrně, aby tak trpěl zimou. Odměnou za tuto oběť se mu o Vánocích roku 1608 zjevila Panna Maria a dala mu Děťátko do rukou.

Dne 3. března 1610, když šel na postní kázání, upadl osmdesátiletý Bernardin na kamenných schodech; zůstal ležet v bezvědomí, z hlavy mu tekla krev. Žil ještě šest let. Pravda, dva měsíce to trvalo, než vyvázl z bezprostředního ohrožení života, ale uzdravil se. Postihla ho však nová rána – oslepl. Nic na světě ho více nezajímalo než pouze Bůh a posmrtný život. Často přijímal Tělo Páně. Obyvatelé Lecce ho stále navštěvovali a chodili ho prosit o radu a poučení; každé jeho slovo jim bylo vzácné.

Jakmile se roznesla zpráva, že Realino umírá, všichni se průvodem hrnuli k nemocnému – urození, neurození, laici i kněží, sám biskup leccejský. „Pojďme se podívat,“ říkali, „jak umírá svatý.“ Bernardin vyslovil pozdrav: „Ó má nejsvětější Královno“, a tiše zesnul 2. července 1616.

Papež Lev XIII. ho blahorečil v září 1895 a Pius XII. ho kanonizoval v červnu 1947.

Zdroj: Naše světla

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“

Jiného zase vybidl: „Pojď za mnou!“

On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce.“ Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své

mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“ A ještě jiný řekl: „Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.“

Ježíš mu však odpověděl: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.“

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 2. července 2016 s P. Janem Doležalem, okrskovým vikářem v Pisku.

Program: 16.00 modlitba Klokotských zpívaných hodin • 16.30 růženc a svátost smíření • 17.00 mše svatá, po mši svaté svátostné požehnání a posezení v Emauzích.

Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Nejvýznamnější chvíle života na zemi

Bůh nás v Písmě svatém poučuje, že na zemi žijeme jenom jednou:

„Lidé umírají pouze jednou a poté je soud.“ (Žid 9,27) Smrt je nejvýznamnější chvílí našeho života na zemi.

**„Nezapomínej na to: není návratu“
(Sir 38,21; srov. Job 16,22)**

Pán Bůh nás poučuje, že náš život je jen jeden a že je neopakovatelný a člověk umírá jen jednou. Jenomže tvrzení o existenci reinkarnace je záludné pokušení zlého ducha, který chce, aby lidé začali podceňovat důsledky svých hříchů a přestali věřit v Bohem zjevenou pravdu o neopakovatelnosti lidského života na zemi. To, co učí Ježíš v církvi na téma reinkarnace, je jednoznačné: „Když skončí náš »jediný pozemský život« (*Lumen gentium*, 48), už se nevrátíme žít jiné pozemské životy. Každý člověk umírá jen »jednou« (Žid 9,27). Po smrti není žádné »přetělování« (reinkarnace).“ (*Katechismus katolické církve*, 1013) Každý, kdo věří v reinkarnaci, vydává svědectví o své naivitě a náboženské ignoranci, a především přestává být křesťanem, poněvadž tím odmítá Kristovo učení. Jde za „marným lákadlem »filosofie«, podle zcela lidského podání, podle živlů světa, a ne podle Krista.“ (Kol 2,8) Bůh si přeje, aby náš pozemský život, který je jediný a neopakovatelný, byl časem dozrávání k lásce, k nebi. Během života na zemi se účastníme dramatického zápasu dobra se zlem. Můžeme si zvolit dobro, nebo zlo, rozhodnout se pro Krista, nebo proti němu. Tato volba rozhodne o tom, zda po své smrti člověk získá věčné štěstí v nebi, nebo hroznou věčnost pekla.

Bude soud

Vrcholným momentem našeho života na zemi je smrt. Tehdy se rozhodne o naší věčnosti: spása, nebo záhuba. Pro každého z nás bude smrt svým způsobem koncem světa. Tehdy se setkáme s Kristem tvář v tvář a proběhne nad námi soud. Ve světě nekonečného Božího milosrdenství poznáme o sobě celou pravdu, všechny svoje dobré i špatné činy. Jediným kritériem soudu ve chvíli smrti je láska. Uslyšíme Kristova slova: „Vpravdě vám říkám, pokud jste to udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mně jste to udělali. (...) Pokud jste to neudělali jednomu z těchto nejmenších, neudělali jste to ani mně. A oni

odejdou do věčného trápení, a spravedliví do věčného života.“ (Mt 25,40.45–46) Bude to chvíle nepopsatelného štěstí pro lidi, kteří šli cestou přikázání lásky k Bohu a k bližnímu. Zato děs padne na ty, kteří pohrdli láskou k Bohu a k bližnímu, zvolili sobectví a žili tak, jako by Bůh neexistoval. Písmo svaté varuje: „Nemylte se, Bohu se nelze vysmívat. Neboť co kdo zasévá, to sklízí: kdo zasévá do svého těla, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá do ducha, sklídí z ducha věčný život.“ (Gal 6,7–8) Pán Ježíš říká: „Kdo mě odvrhuje a nepřijímá mé slovo, má svého soudce: slovo, jemuž jsem dal zaznít, ono ho bude soudit v poslední den.“ (Jan 12,48)

Až budeme ve chvíli smrti stát před tvář Spasitele, budeme se muset rozhodnout pro přijetí, nebo pro odmítnutí jeho milosrdenství. Je to poslední volba, která bude mít důsledky pro celou věčnost, je však podmíněna průběhem celého pozemského žití člověka. V Písmu svatém čteme, že Bůh ponechal člověku „možnost rozhodovat se. Budeš-li chtít, budeš zachovávat přikázání (...) Před tebe položil oheň i vodu, podle svého přání vztáhni ruku. Před lidmi je život i smrt, po libosti se jim dostává jednoho či druhého.“ (Sir 15,14–17) Je třeba pamatovat na to, že hříchy páchané vědomě a dobrovolně v člověku ničí schopnost lásky a prohlubují jeho sobectví. Zatvrzelost v hříchu, neustálé odmítání a pohrdání Božím milosrdenstvím mohou v průběhu lidského života člověka natolik zničit, že se stane absolutním sobcem, který se bude milovat láskou posunutou až k nenávisti vůči Bohu. Takový člověk ve chvíli smrti odmítne s nenávistí Kristovu lásku.

Nebe, očistec, peklo

Pán Ježíš objasňuje, v čem spočívá soud ve chvíli smrti: „A soud je takovýto: světlo přišlo na svět, a lidé měli raději tmu nežli světlo, neboť jejich skutky byly zlé. Kdokoli totiž páchá zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho hříšné skutky nevyšly najevo, ale ten, kdo, činí pravdu, přichází ke světlu, aby se zjevilo, že jeho skutky jsou konány v Bohu.“ (Jan 3,19–21) Pro člověka čistého srdce, který do-

spěl k plnosti lásky, bude chvíle setkání s Kristem ve chvíli smrti prožitkem extáze štěstí, vejítím do skutečnosti nebe, kde se stane účastníkem Boží přirozenosti (srov. 1 Petr 1,4). Svatá Faustyna se pokusila lidskými slovy popsat nebeskou skutečnost: „Dnes jsem duchem byla v nebi a hleděla na tu nesmírnou krásu a štěstí, které nás po smrti čekají. (...) Viděla jsem, jak veliké je v Bohu štěstí, které se rozlévá na všechny tvory, činíc je šťastnými, a všechna chvála a čest z obšťastnění se vrací do Zdroje a vchází do hlubin Boha, kontemplují vnitřní život Boha, Otce, Syna a Duchu Svatého, jehož nikdy neobsáhnou ani neproniknou. Ten zdroj štěstí je ve své podstatě neměnný, ale vždy nový, tryskající obšťastnění pro všechno tvorstvo. Nyní už chápu sv. Pavla, který řekl: Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani do srdce lidského nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ (*Deníček*, 777)

Pokud v člověku ve chvíli smrti bude alespoň minimální schopnost přijmout Kristovu lásku, tehdy bude spasen, ale po bolestném procesu očišťování a dozrávání k lásce v očistci. Jenom ten, kdo vědomým pácháním hříchů v sobě zničil schopnost lásky a stal se absolutním egoistou, je potom přeplněn nenávistí k Bohu. Absolutní egoista ve chvíli soudu v momentě smrti bude Boží lásku nenávidět, a proto odmítne jeho milosrdenství a zvolí věčnost pekla. To je stav hříchu proti Duchu Svatému (srov. Lk 12,10), který se projevuje v tom, že se člověk „domáhá domnělého »práva« na setrvání ve zlu, ve všech dalších hříších, a tímto způsobem odmítá vykoupění“ (srov. sv. Jan Pavel II., *Dominum et Vivificantem*, 46). Svatý Jan Pavel II. prohlášoval, že peklo „je poslední důsledek samého hříchu, který se obrací proti tomu, kdo ho páchá. Je to situace, v níž se nakonec nachází ten, kdo odmítá Otcovo milosrdenství dokonce i v posledním okamžiku svého života. (...) Bůh je nekonečně dobrý a milosrdný Otec. Jenomže člověk vyzvaný, aby mu odpověděl naprosto svobodným způsobem, si může, žel, vybrat i definitivní odmítnutí jeho lásky a jeho odpuštění, a tím se navždy zbavit možnosti

► radostného společenství s Bohem.“ (srov. *Generální audience*, 28. 7. 1999)

„Nejednou Boží milosrdenství,“ píše svatá Faustyna, „hříšníka zachycuje v poslední chvíli, zvláštním a tajemným způsobem. Navenek se nám jeví, jako by všechno bylo ztraceno, ale není tomu tak; duše, osvícena paprskem silné poslední Boží milosti, se v poslední chvíli obrací k Bohu s takovou silou lásky, že ihned dostává od Boha [odpuštění] vin a trestů (...). Jak neproniknutelné je Boží milosrdenství. Ale hrůza, jsou i duše, které dobrovolně a vědomě tuto milost odmítají a pohrdají jí. I když již umírají, milosrdný Bůh dává duši ten jasný vnitřní okamžik, že pokud duše chce, má možnost se k Bohu vrátit. Avšak nejednou je zatvrzelost duší tak velká, že vědomě volí peklo, maří všechny modlitby, které za ně Bohu jiné duše přednášejí, a dokonce samo úsilí Boha...“ (*Deníček*, 1698) Svatá Faustyna také píše: „Záhuba je pro takovou duši, která se chce zahubit, neboť kdo touží po spáse, pro toho je nevyčerpatelné moře Pánova milosrdenství.“ (*Deníček*, 631)

Matka Boží, obávající se o věčnou spásu svých dětí, se objevuje na různých mís-

Poselství Královny míru svěřené Mirjaně

„Drahé děti! Jako Matka církve, jako vaše Matka se usmívám, když vás vidím, jak za mnou přicházíte, jak se kolem mne shromažďujete, jak mě hledáte. Mé příchody mezi vás jsou důkazem, jak vás nebe miluje. Ukazují vám na cestu k věčnému životu, ke spáse. Apoštolové moji, vy, kteří se snažíte mít čisté srdce a mého Syna v něm, vy jste na dobré cestě. Vy, kteří hledáte mého Syna, hledáte dobrou cestu. On zanechal mnohá znamení své lásky. Zanechal naději. Je lehké ho najít, když jste připraveni k oběti a pokání, když máte trpělivost, milosrdenství a lásku pro své bližní. Mnohé moje děti nevidí a neslyší, protože to nechtějí. Nechápu má slova a mé skutky, ale můj Syn skrze mne volá všechny. Jeho Duch osvětluje všechny mé děti ve světle nebeského Otce, v jednotě nebe i země, ve vzájemné lásce, neboť láska vyvolává lásku a činí, že skutky jsou důležitější než slova. Proto, apoštolové moji, modlete se za svou církev, milujte ji a konejte skutky lásky. Ale ať byla jakkoli zrazována, zraňována, ona je zde, neboť pochází od nebeského Otce. Modlete se za vaše pastýře, abyste v nich viděli velikost lásky mého Syna. Děkuji vám.“

Medžugorje, 2. června 2016

tech zeměkoule, vyzývá k obrácení; prosí, aby se lidé odvrátili od hříchů a nepřipravovali si zkázu dílem vlastních rukou (srov. Mdr 1,12). Prosí, aby lidé s celou svou hříšností a slabostí přicházeli za Ježíšem, který ve svátosti pokání uskutečňuje zázrak odpuštění všech hříchů a v Eucharistii dává sám sebe, dar věčného života, ochutnáni radostí spasených v nebi.

„Když se přicházíš vyzpovídat,“ řekl Ježíš svatě Faustyně, „buď si vědoma, že to já sám na tebe čekám ve zpovědnici. Za-

haluji svou přítomnost osobou kněze, ale sám působím v duši. Zde se setkává ubohost duše s Bohem milosrdenství. Řekni duším, že z tohoto zdroje milosrdenství duše čerpají milosti pouze nádobou důvěry. Bude-li jejich důvěra velká, má štědrost je bez hranic. Prameny mé milosti zaplavují pokorné duše. Pyšní jsou stále v chudobě a bídě, neboť moje milost se od nich odklání k duším pokorným.“ (*Deníček*, 1602)

Z *Milujcie się!* 1/2016 přeložila -vv-

První znamení milosrdenství: Kána - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

V tomto kontextu Smlouvy je srozumitelná poznámka Ježíšovy Matky: „Už nemají víno.“ (v. 3) Jak je možné pořádat svatbu a slavit, když chybí to, co proroci označovali za typický element mesiášské hostiny (srov. Am 9,13–14; Jl 2,24; Iz 25,6)? Voda je nezbytná k přežití, ale víno vyjadřuje hojnost hostiny a radost slavnosti. Nedostatek vína na svatební slavnosti vyvolává u novomanželů zahanbení. Copak si lze představit svatbu, kde se pije čaj? To by bylo zahanbující. Víno je ke slavnosti nezbytné. Tím, že vodu „určenou k očišťování předepsanému u židů“ (v. 6) proměňuje Ježíš na víno, uskutečňuje výmluvné znamení: proměňuje mojžíšský Zákon na evangelium přinášející život. Jak praví na jiném místě samotný Jan: „Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista.“ (Jan 1,17)

Slova, jimiž se Maria obrací na služebníky, korunují snubní rámec v Káně: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (v. 5)

Je zajímavé, že jsou to poslední Mariina slova, jež jsou zachycena v evangeliích. Jsou jejím odkazem, který je určen nám všem. Také dnes nám Matka Boží všem říká: „Udělejte všechno, co vám – Ježíš – řekne.“ Takový je její odkaz, a to je krásné! Jde o vyjádření, které připomíná formulí víry užívanou izraelským lidem na Sinaji jako odpověď na přísliby Smlouvy: „Všechno, co mluvil Hospodin, splníme!“ (Ex 19,8) A v Káně služebníci skutečně uposlechlí. „Ježíš jim řekl: »Naplňte džbány vodou!« Naplnili je až po okraj. A nařídil: »Teď naberte a doneste správcem svatby!« A donesli.“ (Jan 2,7–8) Na této svatbě byla skutečně uzavřena Nová smlouva, a služebníkům Páně, tedy celé církvi, bylo svěřeno nové poslání: „Udělejte všechno, co vám řekne!“ Sloužit Pánu znamená naslouchat jeho Slovu a uvádět ho ve skutek. Je to jednoduché, ale zásadní doporučení Ježíšovy Matky i životní program křesťana. Nabrat ze džbánu rovná se pro každého z nás svěřit se

Božímu Slovu, abychom ve svém životě zakusili jeho účinnost. A potom, spolu se správcem svatby, který se napil vody proměněné ve víno, můžeme také zvolat: „Uchoval jsi dobré víno až do této chvíle.“ (v. 10) Ano, Pán stále uchovává ono dobré víno až k naší spáse, tak jako stále proudí z probodeného Pánova boku.

Konec vyprávění zní jako sentence: „To byl v Galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili.“ (v. 11) Svatba v Káně je mnohem více než obyčejné vyprávění o prvním Ježíšově zázraku: očekávaný Ženich zahájil svatbu, kterou dovršuje velikonočním tajemstvím. Na této svatbě k sobě Ježíš připoutal svoje učedníky novou a definitivní Smlouvou. V Káně se Ježíšovi učedníci stali jeho rodinou a v Káně se rodí víra církve. Všichni jsme zváni na svatbu, kde už nové víno nebude chybět.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Ježíš: jediný a nejvyšší kněz (3)

...je ideálem každého kněze

Ježíš posvěcuje duše

Aby mohl někdo posvěcovat duše, což je cílem kněžství, musí v sobě mít božský život a musí mít v sobě moc jej sdílet. Ježíš, který se narodil jako kněz v klíně svého Otce, čerpá z celého božského života a má jej v plnosti. Může proto říkat: „Jako totiž Otec má život sám v sobě, stejně tak dal Synovi, aby i on měl sám v sobě život.“ (Jan 5,26) Když jde o to, odpouštět hříchy, udělovat duším absoluci (rozhrěšení), pak vylévá Ježíš podle své úvahy a podle své vůle život do duší. Potvrzuje to těmito slovy: „Jako totiž Otec křísí mrtvé a dává jim život, tak dává Syn život tomu, komu chce.“ (Jan 5,21)

Cílem Ježíše jako kněze bylo, aby duše očišťoval a stále více je posvěcoval. On nám říká: „Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly přehojně.“ (Jan 10,10)

Posvěcení se děje odevzdanou, obětující se láskou a Ježíš touží vroucně po tom, aby zapálil duše ohněm své lásky, protože ví, že každá duše o to více žije opravdovým životem a dosáhne snadněji dokonalosti, o co je více pohnuta láskou a zůstává v ní. „Přišel jsem vrhnout na zem oheň a jak bych si přál, aby už vzplanul.“ (Lk 12,49)

Bez Ježíše není možná ani svatost, ani vnitřní život. Věčné kněžství Kristovo může tedy hříšníky obrátit a učinit je svatými. Proto vstoupil Ježíš ve své nekonečné moudrosti do Eucharistie, aby byl na dosah každému člověku, který se snaží o dokonalost a který by chtěl přijímaním přijmout božský život, jehož původcem a pramenem je kněz Ježíš: „To je ten chléb, jenž sestoupil z nebe (...) Kdo jí tento chléb, bude živ navěky.“ (Jan 6,58)

Ježíš je zakladatelem jediné a katolické církve. Ježíš by chtěl jako nejvyšší Pontifex a hlava své církve zpřístupnit lidem všech časů božské milosti svého kněžství. Proto založil jedinou církev, která má trvat stále a má rozhlášovat jeho radostnou zvěst o spáse, jakož i udílet svátosti života. On svěřil svůj pontifikát, který má pokračovat a vést církev skrze nástupce apo-

štolů. Pojistil mu stálost a neomylnost: „Ty jsi Petr, a na té skále zbuduji svou církev, a brány podsvětí před ní neobstojí.“ (Mt 16,18) „Ale já jsem se za tebe modlil, aby tvá víra neselhala.“ (Lk 22,32)

Ježíš jako původce a milost nového kněžství, které založil ve své církvi, podporuje také nadále svého nástupce v šíření a utvrzování víry a při světovém vedení křesťanského společenství. Učinil ho strážcem nebeského království, jehož

vybavil pozemskými pravomocemi, které mají vliv na nebe: „Tobě dám klíče nebeského království: cokoli svážeš na zemi, bude na nebesích svázané, a cokoli rozvážeš na zemi, bude na nebesích rozvázané.“ (Mt 16,19)

Ježíš, zakladatel své církve, zůstává její neviditelnou hlavou a oživuje ji svým duchem. Potom, co předal Petrovi a jeho nástupcům své vlastní kněžství, svěřil jim poslání, aby posilovali víru všech členů církve: věřící a pastýři samotní tvoří také část jeho stáda. Proto řekl Petrovi: „Pas mé beránky, pas moje ovce.“ (srov. Jan 21,15,17)

Tak jako je Ježíš oživujícím pramenem kněžství všech svých kněží v církvi, tak je nejvyšším pastýřem a příkladem pro všechny pastýře, kteří se cele zastávají ji svých ovcí. On jim obětoval svůj vlastní život, aby jim ukázal vrchol lásky: „Já jsem dobrý pastýř; dobrý pastýř dává život za své ovce.“ (Jan 10,11)

Církev je katolická, obecná, a všichni lidé, kteří byli její krví zachráněni, jsou

povoláni, aby do ní vstoupili. Proto zmnohonásobňuje Ježíš na světě spásonosné působení svého kněžství. Aby to bylo možné, volí si od věčnosti vyvolené duše ze svého stáda, které poctí svým kněžským znamením: „Znám ty, které jsem vyvolil.“ (Jan 13,18) A aby se nikdo neopovážil osvojovat si tak velkou důstojnost, potvrzuje Ježíš jako jediný kněz, že On sám vyvolil skrze svoji církev ty, které povolává, aby měli účast na vznešenosti jeho kněžství: „Ne vy jste si vyvolili mne; ale já jsem vyvolil vás.“ (Jan 15,16)

Ježíšova vyvolení jsou absolutní, stejně tak jako jsou neúprosná jeho vyjádření, stejně jako když povolává apoštoly. Uděluje jim pokyn lásky a vyznamenání. Tak povolal tímto způsobem Matouše těmito slovy: „Pojď za mnou!“ (Mt 9,9) Povolání Kristovo je svaté, nestrpí ani odklad, ani neplodné diskuse. Vzhledem k takovému volání, nebo spíše povolání se musí všechno zastavit. Je to povolání, které z kněze dělá vyslance Pána, druhého Krista. Tomu učedníkovi, který Ježíše prosil, aby nejdříve směl pohrbit otce, dříve než odpoví na jeho volání, Ježíš odpověděl: „Pojď za mnou a nechej mrtvé, ať pohřbívají své mrtvé.“ (Mt 8,22)

Ježíš vykonává svůj kněžský úřad ve prospěch lidí, a proto si volí své učedníky z lidského zástupu. Vyzdvihuje je a posvěcuje na vůdce svého lidu, aby se stali stejně jako On služebníky lidí: „...když vás mé vyvolení ze světa vyprostilo...“ (Jan 15,19)

Ježíš je knězem, aby vykonával své milosrdenství a svoji spásu. Zakládá církev a povolává kněze, aby očišťovali lidi, posvěcovali a zachraňovali je. Touto vznešenou službou pokračuje vykupitelské dílo Ježíšovo. Když uviděl Šimona Petra a jeho bratra Ondřeje na břehu Genezaretského jezera, volal na ně: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ (Mt 4,19) Kněží, kterým Ježíš uložil, aby plnili úkol vyvolávající obavy, opatrovat Kristovou krví vykoupené dědictví, dostanou vždycky milosti, které potřebují, aby splnili svoji službu. Ježíš zůstává s nimi svým duchem, svojí milostí a svátostnou přítomností. Bude je až do konce časů chránit a poskytovat jim plody jejich služby. Slib, který jim dal, je triumf jeho církve a vítězství nad zlem: „Jděte tedy, učinite ze všech národů učedníky (...) a učte je

► zachovávat vše, co jsem vám předešal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mt 28,19-20)

Ježíš ustanovil svátosti

Jenom Ježíš, božský kněz, mohl ustanovit svátosti, které jsou zdrojem milosti pro lidi, a ty lidi, kteří jsou rozdělovateli těchto milostí, mají posvěcovat. Začíná svátostí svěcení, když svým apoštolům dával plnou moc slavit mši, aby mohli lidem rozdávat Ježíše v Eucharistii: „To činíte na mou památku.“ (Lk 22,19) Aby své tvory učinil dětmi Božími a vytrhl je z moci satanovy, dává apoštolům moc křtít a každého člověka očistit v křestní vodě: „Jděte tedy, učíte ze všech národů učedníky a křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého.“ (Mt 28,19)

Ježíš ví, že spravedlivý sedmkrát denně zhřeší. Protože Pán chce neustále dávat světu svoje milosrdenství, nabízí každému pomýlenému dítěti, každému zkoušenému a litujícímu hříšníkovi svoje odpuštění ve svátosti smíření. Slovo kněze má platnost v nebi, protože Ježíš svěřil kněžím tuto pravomoc těmito slovy: „Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny; komu je zadržíte, tomu budou zadrženy.“ (Jan 20,23)

Všechny svátosti směřují k největší svátosti, ke svaté Eucharistii. Tato ústřední svátost zůstane sluncem církve, silou duší, které tím zůstanou v duchovním pozdvižení, a je to jistota svatosti: „To je tělo mé; to je má krev.“ (srov. Mt 26,26.28)

Ježíš posvěcuje sám sebe

Cílem Kristova kněžství na zemi je, aby obětoval sám sebe. Je knězem jenom proto, aby se sám obětoval. A tato oběť spočívá v odevzdání vlastního života Otci, aby dokonalým způsobem splnil poslání, které mu božský Otec svěřil: spásu světa. On nám říká: „Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20,28) Tím, kdo oběť přináší, je Pán. On také určuje, v čí prospěch jeho oběť je. Ježíš se svobodně obětuje za každého člověka a plody této oběti jsou určeny pro ty, kdo se nechají očistit jeho krví. „Já jsem dobrý pastýř (...) a za své ovce dávám život.“ (Jan 10,14.15)

Když se utrpení blíží, je božský Trpitel rozechvělý, protože oběť, která má za-

Dítě počaté při znásilnění – „válečné zranění“?

V posledních letech se objevují snahy o redefinici válečného zranění v rámci mezinárodního humanitárního práva, které by zahrnovalo potrat jako nutný lékařský zákrok pro zraněné a nemocné – tedy ženy znásilněné ve válečných konfliktech. Děti takto počaté jsou tím pádem považovány za „válečné zranění“, které je třeba odstranit a „vyléčit“ jejich matky.

Ženevské úmluvy zaručují právo na lékařskou péči zraněným a nemocným ve válečných konfliktech. Na četných světových konferencích OSN a dalších humanitárních summitech zaznívají opakovaně požadavky a státy slibují stále větší angažovanost v humanitárních programech financujících tzv. sexuální a reprodukční zdraví. Tento termín zahrnuje i neexistující právo na potrat v případě otěhotnění při znásilnění během válečných konfliktů.

Na nedávném Světovém humanitárním summitu OSN v Istanbulu připomenula vatikánská delegace, že žádné právo na potrat podle meziná-

rodního práva v oblasti lidských práv nebo mezinárodního humanitárního práva neexistuje. Vyzvala státy a nestátní strany, aby se zdržely „expansivních a sporných interpretací“ mezinárodního práva.

Skupiny pomáhající znásilněným ženám a jejich počatým dětem zdůrazňují, že tlak na podstoupení potratu jejich celkovou společenskou situaci nesmírně ztěžuje. Odmítnou-li podstoupení potratu, přestávají být vnímány jako oběti, ale za své rozhodnutí jsou i s dětmi celoživotně stigmatizovány jako zrádkyně a komplicové ozbrojených skupin jako ISIS či Boko Haram.

Vatikán opakovaně vyzývá náboženské a katolické instituce k doprovázení obětí znásilnění v krizových situacích. Potřebují efektivní a dlouhodobou psychologickou, duchovní a materiální pomoc jak pro sebe, tak pro své děti počaté při znásilnění.

Z www.hnutiprozivot.cz, zdroj: C-FAM, 31. 5. 2016

chránit svět, obsahuje v sobě tolik pokoření, bolesti, opuštěnosti a potupy. Ježíš volá ze svého srdce vroucí prosbu ke svému Otci, který ho vysvětil na kněze: „Otče můj, je-li možné, ať mě tento kalich mine! Ale ne, jak chci já, ale jak chceš ty.“ (Mt 26,39) Ježíš na své situaci nic nezměnil a je si plně vědom své kněžské povinnosti. Když chtěl Petr odporovat této Ježíšově kněžské povinnosti, vyzval ho Pán, aby svůj meč zastrčil zpátky do pochvy, protože On má pít kalich, který Mu Otec podává, až do dna. (srov. Jan 18,11)

Přes velikost oběti, kterou Ježíš jako kněz i jako oběť intenzivně cítí, Pán se chce obětovat, protože tento křest krve jeho Otce nanejvýš oslaví a zachrání svět: „Křtem mám být pokřtěn, a jakou mám úzkost, dokud není dokonán!“ (Lk 12,50)

Ježíš nebyl donucen. Byl vysvěcen za nejvyššího kněze, aby splnil vůli Otce a tato vůle Otcova se shodovala s jeho vlastní vůlí. On je jediným pánem své oběti. To, že ji přináší Bohu, svému Otci, znamená také, že tím vyjadřuje svoji posluš-

nost v lásce: „...dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi jej neodnímá; ale dávám jej sám od sebe. Mám moc jej dát a mám moc jej opět přijmout; to je přikázání, které jsem obdržel od svého Otce.“ (Jan 10,17-18)

Ježíš pospíchal zachránit svět. Jeho vroucí láska ho žene, hora Kalvárie ho přitahuje. Milost jeho kněžství ho tlačí k obětnímu oltáři. Ježíš se zvedl s odvahou a důvěrou a šel vstříc kříži, na kterém měl být obětován: „Vstaňte! Pojďme! Hle, už je zcela blízko ten, jenž mě vydává.“ (Mt 26,46)

Na kříži dokonal Ježíš svoji oběť. Přinesená oběť je smrtelný zápas a pro tento poslední okamžik svého pozemského života se obětuje Ježíš svému Otci v posledním vzepětí důvěry a lásky. Mše na hoře Kalvárii, nebe a země se spojily, končí smrtí Boha, který daroval lidem život: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ (Lk 23,46)

(Pokračování)

Z *Maria heute* 4/2016 přeložil -mp-

Radost ze setkání s Kristem

Charlie Rich (1899–1998) je jednou z nejpodivuhodnějších postav mezi Židy žijícími ve 20. století, kteří našli plnost pravdy v katolické církvi

Charlie Rich se narodil ve zbožné židovské rodině v malé vesničce v Maďarsku. Jeho matka byla velmi zbožná žena, duchovně na výši; pocházela z chasidské rodiny známé tím, že pomáhala chudým a potřebným. Když byl Charlie ještě nemluvnětem, odjel jeho otec do USA, aby tam vydělával na zabezpečení rodiny. Chlapce tedy vychovávala matka a zbožní Židé, kteří žili v celibátu, aby měli čas na studování Písma svatého. Právě ti učili Charlieho číst a psát v jidiš s použitím prvních pěti knih Starého zákona. Už jako malý chlapec chodil Charlie denně brzy ráno do synagogy na modlitby. Po letech vzpomínal, že tato modlitba byla pro něj zdrojem veliké radosti. Cítil tehdy Boží blízkost a lásku. Rád pobýval v tichu a v samotě uprostřed přírody, v krásných maďarských lesích.

V New Yorku

Když bylo Charliemu deset let, jeho otec našetřil potřebné množství peněz a pozval celou rodinu, aby za ním přijela do New Yorku. V tomto zcela jiném prostředí chlapec ztratil svoji dětskou víru a stal se z něj ateista. Rozhodující vliv na to, že Charlie změnil svůj pohled, měl jeho učitel, který byl agnostikem. Ztráta víry v Boha ale v mladíkovi nezničila silnou touhu po poznání pravdy. Charlie ji vytrvale hledal, hodiny a hodiny četl nejrůznější knížky v místní knihovně. Do svých 33 let přečetl všechna nejvýznamnější literární díla, rovněž knihy největších křesťanských autorů, jako byli sv. Augustin, sv. Tomáš Akvinský, sv. Bernard, sv. Kateřina Sienská, sv. Terezie z Avily a bl. John Henry Newman. Byl jimi fascinován. Těžko ale dokázal věřit tomu, že Ježíš Kristus je Bohem. To, že mu chyběla víra v Boha, způsobilo, že ve svém srdci začal pocítovat čím dál větší prázdnotu a neviděl smysl života. Nakonec přišel den, kdy Charlie propadl zoufalství. Bylo to pro něj strašně duchovní utrpení. Došel tehdy k rozhodnutí, že jediným řešením bude sebevražda... V takovém stavu úpl-

ného zhroucení Charlie přišel do bronxskeho parku, že se tam oběsí. Už chtěl přehodit šňůru přes větev jednoho stromu, když za sebou uslyšel nějaké kroky. Polekal se... Scházela mu odvaha uskučtečnit svůj plán.

Krátce nato jednoho parného letního dne procházel kolem kostela. Začal se obávat, že by ho odtud mohli vyhodit, ale přesto vešel dovnitř, chtěl se ochladit a odpočinout si. V kostele bylo ticho; mladý muž byl sám; usedl, pocítil veliký pokoj a jeho pozornost přitáhla vitráž představující Ježíše utiňujícího bouři (Lk 8,22–25).

Stal se novým člověkem

Když tak hleděl na vitráž představující evangelijní scénu utišení bouře Ježíšem, Charlie pocítil velkou touhu, aby uvěřil se stejnou jistotou a silou jako ti, kteří sem přicházejí, modlí se a věří, že Ježíš Kristus skutečně existuje, že umřel a vstal z mrtvých a že jeho slova zapsaná v evangeliu jsou pravdivá. Přišlo mu tehdy na mysl, že kdyby to všechno byla pravda, tehdy by lidský život, utrpení a smrt měly smysl, a pravda o Kristu by byla zdrojem nezničitelného štěstí. To se mu ale zdálo být příliš zázračné a nereálné, než aby to mohla být pravda. Charlie usoudil, že má co do činění s preludem, podvodem a klamem. Když tak rozmýšlel, náhle uslyšel velmi zřetelně slova, ze kterých byl úplně vedle: „Samozřejmě, že je to pravda. Kristus je Bůh, který sestoupil na zem a stal se skutečným člověkem. Slova evangelia mají pravdu.“

Pod vlivem těchto slov padl Charlie na kolena a začal se vroucně modlit a děkovat. Kanula na něho milost milosrdné Boží lásky, která léčila jeho vnitřní poranění. Byl to mystický zážitek přítomnosti Boha, jistoty, že existuje, něžné péče a nekonečného milosrdenství.

Od toho momentu, jak sám napsal, příběh jeho života nabral novou duchovní kvalitu, která se těžko dá popsat lidskými slovy, poněvadž se týká poznání Kristovy lásky převyšující veškeré poznání

(srov. Ef 3,19). Tento mystický prožitek změnil celý jeho dosavadní systém hodnot. Charlie klečel a děkoval za to, že ho sám Pán přispěchal zachránit a osobně mu říci, že Kristus je Bohem. Během té modlitby Bůh uskutečnil hlubokou změnu v jeho duchovním a intelektuálním životě. Charlie se stal novým člověkem. To bylo druhé, duchovní narození, o kterém hovoří Kristus: „Musíte se narodit shůry“ (Jan 3,7), a svatý Pavel píše: „Je-li tedy někdo v Kristu, je novým stvořením: to staré zaniklo, je zde to nové.“ (2 Kor 5,17) Charlie prožíval nepopsatelnou duchovní radost a vděčnost za ten nijak nezasloužený dar obrácení. Od toho dne se osoba našeho Pána Ježíše Krista pro něj stala vším, největším Pokladem, za který byl ochotný darovat svůj život. Po uplynutí mnoha let Charlie napsal: „Slova »Ježíš Kristus« vydávala nepopsatelnou vůni, sladkost, se kterou se nic nedá srovnávat. Zvuk oněch slov mě dodnes naplňuje podivnou, nevy-slovitelnou radostí, která, jak cítím, nepochází z tohoto světa. Od chvíle mého křtu a prvního svatého přijímání jsem vlastnil štěstí, kterého bych se nevzdal za nic na světě. Dalo mi pokoj duše a čistotu pohledu, jaké jsem v tomto životě nepovažoval za možné. »Boží pokoj, jenž přesahuje veškeré chápání« (Flp 4,7).“

Křest svatý

Charlie se s velikou horlivostí po šest měsíců připravoval na přijetí svátosti křtu. Pokřtěn byl 18. března 1933 v jezuitském kostele sv. Františka Xaverského v New Yorku. Když vzpomínal na onu velkou událost, Charlie zdůrazňoval, jak velkým darem a milostí je svatý křest. Napsal, že skrze tuto svátost se člověk „stává součástí mystického těla Kristova, jímž je katolická církev. Bez Života, jakým je Kristus, není věčného života. Byli jsme stvořeni, abychom získali nebe.“

Po obrácení se pro Charlieho nejdůležitějším smyslem života stala každodenní mnohahodinová kontemplativní modlitba, jejímž vyvrcholením byla Eucharistie a adorace Nejsvětější svátosti. Děлил

se s druhými o radost z víry a plnil Boží vůli. Napsal: „Stal jsem se katolíkem, abych šel do nebe nejprostší cestou, abych byl šťastný nejen po několik mizerných let, ale po celou věčnost. Abych se jednou mohl účastnit radosti andělů a svatých v budoucím světě. Milost obrácení vede ke štěstí, jaké si tady a teď nedokážeme představit.“

Po svém obrácení žil Charlie jako světský člověk v řeholním společenství kněží jezuitů v New Yorku. Právě tam prožil většinu svého dlouhého života. Zemřel ve věku 99 let v roce 1998.

Byl to člověk hluboké modlitby, kontemplace a umrtvování. Zapisoval svoje inspirace, meditace a úvahy.

Katolická církev nám dává samého Boha

Charlie se domníval, že být katolíkem je obzvláštní Boží milost. Ježíš Kristus umožňuje všem, kteří se prostřednictvím křtu stali součástí jeho mystického těla, aby v sobě měli jeho život a lásku. Pán Ježíš nám neustále dává svůj život a lásku v každodenní modlitbě a ve svátostech pokání a Eucharistie. Jestliže se katolík přestane modlit, zpronevěruje se svému povolání. Jestliže žije v hříchu a nechce s ním skončit, pohrdá Božím milosrdenstvím, zrazuje Ježíše a žije ve stavu duchovní smrti, která ho může dovést ke ztrátě věčného života. Charlie napsal: „Nestal jsem se katolíkem, abych byl šťastný v životě dočasném, ale v životě budoucím, má svatá katolická víra je vstupenkou do věčné a nekončící radosti v nebi. Ti, kdo odcházejí ze světa, do kterého se narodili, vlastně vstupují do té nekonečnosti. Cožpak svatý Pavel neříká: »Jestliže jsme vložili svou naději v Krista jen pro tento život, jsme nejvíc politováníhodní ze všech lidí« (1 Kor 15,19)“?

Pro Charlieho bylo největší milostí a darem Božího milosrdenství jeho obrácení a příslušnost ke katolické církvi.

Ptal se: „Jaké »Pánovo milosrdenství« může převyšovat milosrdenství, které mi dovoluje věřit v to všechno, co učí katolická církev? Což se Boží milosrdenství může vyjevit lépe než v milosti nám poslané, abychom se stali členy jediné opravdové církve? Svět nám nemůže darovat nic tak dobrého a pěkného jako to, co nám dává katolictví. Katolická církev nám dává sa-

mého Boha, v celé jeho plnosti – větší dar než je Bůh, člověk dostat nemůže. Dostáváme Ho, když přijímáme svaté přijímání. Cožpak protestantství nebo judaismus mohou duši darovat něco tak vznešeného? Právě do katolické církve se musíme vydat, abychom měli Boha v plnosti, natoslik, nakolik Ho můžeme zakusit na této straně nebe (...). Abychom mohli Boha zažít v celé jeho plnosti, musíme zažít milost podílení se na jeho mystickém těle. Církev vyjadřuje to, o čem Ježíš vypovídal, když oznámil: »Já jsem přišel, aby měly (ovce) život a aby ho měly přehojně.« (Jan 10,10)

V církvi je krása, která nám byla ukázána v písmech Otců a církevních učitelů, kteří žili na zemi. Kristus žije ve svatých; oni Ho následují v každodenním životě a v tomto následování je možné spatřovat krásu, tak jako v andělech a svatých v nebi. Svatí přinášejí tu krásu na zemi, jako že v nich vidíme žijící příklad nádhery Boha-Člověka. Chceme se stát krásní krásou samého Krista? Jestliže ano, musíme pro tu krásu jít do katolické církve, abychom ji našli ve všem, co církev hlásá svou liturgií, zpěvy, sochami, malbami. To do katolického kostela se musíme vydat, abychom zažili živou krásu Kristovy osoby, neboť tam se jeho nádhera uctívá a spojuje se vším, co církev činí a co je. V katolické církvi je nebeská nádhera, kterou můžeme najít v její hlášané doktríně.

Dá se psát a psát o tom, čím je katolická církev, a nikdy nepřestávat oslavovat její nebeské vlastnosti. Což není tím nebeským Jeruzalémem, který sestoupil na zem?“

Reálná přítomnost Ježíše v Eucharistii

Charlie objevil, že největším pokladem katolické církve je reálná přítomnost Ježíše v Eucharistii. Po křtu se pro něj stala svatá Eucharistie pramenem i vrcholem celého jeho křesťanského života.

Takto psal o tajemství Eucharistie: „Duše potřebuje přítomnost Boha v celém jeho čistém bytí. A ačkoliv někteří rádi hovoří o »historickém Ježíši«, tak Kristus na oltáři znamená pro každého katolíka mnohem víc. Jak radostné a plné pokoje byly hodiny, které jsem prožil jako obrácený Žid v modlitbě před Nejsvětější svátostí! Jak je mi líto mých židovských

spolubratří, kteří nezažívají Boha tímto způsobem ve svých vlastních synagogách! V dávných dobách Bůh přebýval v Arše úmluvy. Dnes přebývá ve svatostánku na oltáři, před nímž svítí světlo, aby nám povědělo, že Pán a Stvořitel světa tam je ve svátostné přítomnosti svého Božského Syna. Co nám může darovat jakékoliv náboženství, ve kterém není Kristus ve své eucharistické přítomnosti? Když jdeme na místo, kde je On přítomný, abychom mohli »okusit a vidět, jak je Hospodin dobrý« (Ž 34,9), zažíváme předchůť toho, co budeme zažít, až se s Kristem najdeme ve stanu chvály.

Kristovu lásku a jeho nekonečné milosrdenství můžeme zažít v katolické církvi, kterou si On zvolil za své blahoslavené sídlo, takže když vcházíme do kostela, cítíme, že se nacházíme v blízkosti Krista, který nás miluje nevyslovitelnou láskou. Pro věřícího člověka nebe znamená Krista Pána a pouze Jeho. Rozvažuji o tom, když se modlím před Nejsvětější svátostí. Přemýšlím o tom všem a to rozmýšlení mě naplňuje soucitem s židovským lidem, který nemá Krista na oltáři, k němuž by se mohl obracet ve svých nesčetných pozemských potřebách, aby se mu dostalo potěšení, jakého je možné dojít výlučně v Kristu, v jeho eucharistické přítomnosti (...).

Nebesa, slyšte, země, nastav uši, neboť Pán promlouvá: »Vychoval jsem děti, dal jsem jim vyrůst, ony se však proti mně vzbouřily. Vůl zná svého majitele a osel jesle svého pána, Izrael nezná, můj lid nechápe.« (Iz 1,2-3) Tato slova byla napsána také o židovském národě. Pociťuji vždy smutek, když procházím kolem synagogy, poněvadž vím, že Kristus se z toho místa odstěhoval tam, kde existuje ve svátostech. Uvažuji o tom všem a zalévá mě smutek a modlím se za ty, kteří neznají Krista ve svátostech. Neznají Ho v tom stavu, nemají milost, aby mohli milovat Lásku, kterou je Ježíš. »Přijďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a prohýbáte pod břemenem, a já vám ulehčím« (Mt 11,28) – tato slova posílá Pán všem ztraceným.

Jak moc máme Bohu děkovat za to, že jsme katolíci, že máme Krista přítomného v Nejsvětější svátosti! Jako katolíci Ho nemusíme hledat daleko, abychom mohli získat nebe: Stačí nám vejít do nitra svatyně, osvědčit akt víry ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii a vzneseme

► se na výšiny nejušlechtlejší modlitby, jakou může lidská bytost zakusit. A ačkoliv ve Starém zákoně Bůh konal zázraky, tak zázrak Eucharistie je nekonečně přerůstá. Čím jsou zázraky konané Mojžíšem proti těm, které se uskutečňují skrze kněze aktem konsekrace, kdy se Kristus stává pro nás dostupným ve svaté Eucharistii?“

Celý pro Ježíše

Charlie byl nekompromisní a tvrdil, že věřící v Krista nesmí nic dělat polovičatě, ale má být celý k dispozici pro Ježíše, sloužit Mu a milovat Ho nerozdílnou láskou. Žalmista mluví o Kristu: „Jsi krásný, nejkrásnější z lidských dětí.“ (Ž 45,3)

Od prvních dní svého obrácení byl Charlie uchvácen nádherou osoby Ježíše Krista.

Napsal: „Pokud nemilujeme Krista, jsme největší ubožáci. Kristus totiž tvoří jedinou nepomíjející skutečnost, jaká na tomto světě je; bez Krista zakořeněného v nejkrytější hlubině našeho nitra nejsme ničím. V podstatě bez víry v Krista nic na této zemi nemá smysl. (...) Pán Bůh touží, abychom upřímně hledali pravdu, kterou je, podle jeho slov, On sám: »Já jsem ta cesta, pravda a život.« (Jan 14,6)

Charlie Rich

V mém případě mě hledání Božské pravdy dovedlo do katolické církve, kde jsem obdržel milost stát se členem mystického těla Kristova.“

Charlieho život se po jeho obrácení stal písní vděčnosti, jak čteme v žalmu: „Zpívejte mu novou píseň.“ (Ž 33,3) Z celého srdce a s velikou radostí neustále děkoval Bohu za milost víry a za to, že je členem katolické církve.

Napsal: „A tak já, bývalý vyznavač judaismu, zpívám tu píseň s těmi všemi,

kterí dostali podobnou milost. Se svatým Pavlem říkáme všichni: »Jsem totiž skrze Zákon mrtev pro Zákon, abych žil pro Boha: jsem ukřižován s Kristem; a nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Svůj nynější život v těle žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a který se za mne vydal. Neruším Boží dar: vždyť pochází-li spravedlnost ze Zákona, pak Kristus zemřel nadarmo.« (Gal 2,19–21)“

Od prvního dne, kdy se stal katolíkem, Charlie toužil jako svatý Pavel po tom, aby se osvobodil z pozemského života a byl s Kristem (srov. Flp 1,23). Napsal, že v okamžiku křtu se pro něho otevřely nebeské brány. Během modlitební kontemplace slyšel nebeskou hudbu a vroucně si přál co nejdříve odejít z tohoto světa a jít do nebe: „Přibližuji se stále více cíli, který je touhou mého srdce, jakým je Ježíš ve své chvále: zamýšlím se tedy nad tím, proč jsem ještě zadržován na tomto světě. Ale jsem si vědom, že Bůh má své vlastní důvody k takovému zdržování, takže říkám *fiat*, a s tím slovem přichází pokoj duše, který bych nevyměnil za všechno bohatství tohoto světa.“

Z *Mitujcie się!* 1/2016 přeložila -vv-

Je vztah islámu a křesťanství k násilí srovnatelný?

Posvátné texty islámu a křesťanství nemají stejný postoj k násilí, píše ve svém fejetonu pro *Le Figaro* (24. 5. 2016) prof. Rémi Brague, religionista a odborník na řeckou, arabskou a židovskou filosofii (rovněž laureát Ceny Josepha Ratzingera). Na stránkách francouzského deníku komentuje některé výroky papeže Františka na adresu islámu, které se dostaly do titulků světového tisku. V rozhovoru pro redaktory *La Croix* papež uvedl, že idea dobovačné války se vyskytuje nejen mezi muslimy, ale i mezi křesťany. Svatý otec v této souvislosti zmínil závěrečnou pasáž Matoušova evangelia, v níž Ježíš rozesílá své učedníky do všech národů. „Jděte tedy, získejte za učedníky (řecky *math teuein*) všechny národy, křtíte je (...), a učte je (*didaskein*) zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“ (Mt 28,19–20)

Jak podotýká francouzský religionista, Ježíš svěřuje svým učedníkům poslání,

ktéře spočívá v hlásání, učení a křtění. Odkaz ke všem národům pak poukazuje na všeobecný, nikoli národní charakter tohoto náboženství. Po této stránce je křesťanství podobné islámu. Avšak v evangelii je cílem obrácení srdcí skrze učení a nikoli skrze podmanění. Pokus vnutit víru silou, jak to činil například Karel Veliký se Sasy, není jednou z interpretací evangelia, ale zrudnou úchylnou, která je v rozporu s evangeliem – zdůrazňuje Rémi Brague.

V islámu nenacházíme ekvivalent evangelijního vyslání k misijnímu působení, dodává francouzský filosof. Dobývání v něm není metaforou, nýbrž má konkrétní, vojenský význam. Mohamed říká: „Bylo mi přikázáno bojovat proti lidem, dokud neprohlásí: Není jiného boha než Alláha a Mohamed je Alláhovým vyslancem, vykonají modlitbu a dají almužnu. A když tak učiní, zachovají si krev a majetek...“ – cituje prof. Brague z *hadís*, te-

dy učení o činech proroka Mohameda, která jsou považována za nejautoritativnější (*sahih*, tj. správné).

Francouzský religionista a znalec islámu upozorňuje, že v tomto případě nejde o obrácení srdce, nýbrž pouze o podřízení. Upřímné obrácení může a má nastat, ale není primární. Přijde s časem, až bude platit islámské právo a bude v zájmu podmaněných přejít na náboženství podmanitelů. Slovo podmanit či dobývat má tedy naprosto jiný význam než ve verších u Matouše – zdůrazňuje prof. Brague. Jak dodává, tyto věci je třeba objasnit také kvůli muslimům samotným. Mnozí z nich totiž při pohledu na zločiny samozvaného Islámského státu vážně zpytují svědomí. Udržovat je v intelektuální nepřesnosti co do textových zdrojů a historického původu jejich náboženství jim v tom nepomůže, uzavírá Rémi Brague.

www.radiovaticana.cz, 25. 5. 2016

Suma o darech svatého Josefa (31)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola IV: Dar obdivuhodných ctností rozpoznávaných ve svatém Josefovi kvůli sňatku s nejsvětější Pannou

Nyní s radostí chceme z toho, co bylo řečeno v předchozích kapitolách, vyvodit obdivuhodné ctnosti svatého Josefa.

První ctnost je dána tím, že sv. Josef byl ochráncem Kristova legitimního narození. Jeho legitimní zrození z věčného Otce poznávali a chránili jen blažení andělé. Avšak Josef byl štítem jeho legitimního časného původu z matky. Jakou autoritou tedy zářil, jak je třeba věřit, svatý Josef u Boha a andělů, když byl nedobytným štítem nejvyššího tajemství!

Druhá ctnost je dána tím, že byl obráncem Krista jako dítěte proti ďáblovým úkladům a prohnáním. Jak velická a smrtelníky nevysvětlitelná byla Josefova ctnost a síla, s kterou dokázal překonat i velmi prudké ďábelské útoky! Není na zemi ani moci, ani prohnání, ani lstivosti, kterou by bylo možno srovnat s mocí ďábelskou, a tato všechna se vši možnou zlobou usilovala zasáhnout proti Kristu jako dítěti. Avšak všemohoucí Bůh postavil proti ní skryté Josefovy ctnosti. Jak byl silný, jak byl vznešený a jakou rozvážností zářil svatý Josef, když dokázal proti nejvyšší silnému, prohnanému a ničemnému ďáblu uchránit a ubránit Syna Božího jako dítě a chlapce! A on také chránil stud panenské Matky s takovou vírou a moudrostí, že jí dokázal zastínit i andělský rozum ďábla. Ďábelská mysl byla tudíž rozdracena majestátem Josefovy rozvážnosti. Tato pak ochrana panenského studu byla předobrazována tím, jak Abrahám sestoupil do Egypta a jak nejvyšší moudří slovy chránil stud Sáry proti faraónovi, jak se to uvádí v 12. kapitole knihy Genesis. Kristova ochrana byla taktéž předobrazována tímž Abrahamem, když vysvobodil Lotu i veškerou jeho rodinu a majetek z rukou čtyř králů, kteří ho vedli do zajetí, jak je to psáno v 13. kapitole téže knihy. Vojsko králů zde představuje celý zástup démonů, Lot Krista a jeho celá rodina lidskou přirozenost. Kristus je prvorozený všeho tvorstva, ustanovený Bohem, který, když se oděl lidským tělem,

se zdál být zajatým. Avšak Abrahám, jenž správně představuje Josefa, mnohými ryziemi projevy svých ctností uchránil Krista a tato obrana byla ku prospěchu celého lidského rodu.

Třetí ctnost je dána tím, že byl živitelem Božího Syna. Viz, jaké se v nejsvětějším Josefovi skrývaly ctnosti, jimiž vychovával, živil a šatil Božího Syna! K výživě a výchově různých rodů oduševněných bytostí se sbíhá síla všech nebeských těles, kterou přijímají od andělů, hybatelů světů.⁽¹⁾ Avšak Josef Boží Slovo, skrze něž nebeské světy a andělé jsou stvořeni a udržováni v bytí, živil a krmil. Josef byl jistě víc než Jójad, jimž byl předobrazován. Tento Jójad tajně živil a krmil chlapce, a tak ho připravil být králem Izraele, jak se to uvádí v 11. kapitole Čtvrté knihy královské⁽²⁾.

Čtvrtou vynikající ctností mezi ctnostmi rozpoznávanými ve sv. Josefovi kvůli jeho sňatku se svatou Pannou je ta, že byl jediným svědkem Kristova zrození z Panny. Touto úlohou je roven svatým duchům, kteří jsou svědky, zvěstovateli a zjevovateli Božích tajemství, a proto jsou nazýváni andělé. Hovořil samotným jazykem nebeských těles, o nichž se praví v žalmu (19,2): „Nebesa vypravují o Boží slávě a dílo jeho rukou zvěstuje obloha.“ A byl obdaruován stejnou důstojností jako Písmo svaté. Písmo svaté je nazýváno svědectvím Páně, podle 19. žalmu (v. 8): „Svědectví Páně

je spolehlivé, moudrost dává maličkým.“ Josef byl velice, převelice spolehlivý a jeho jediné svědectví bylo dostatečné před Bohem a anděly. Tomuto svědectví, které bylo potvrzeno Pánem následnými zářnými znameními, mají tudíž po právu věřit také všechny národy, které jsou pod nebem.

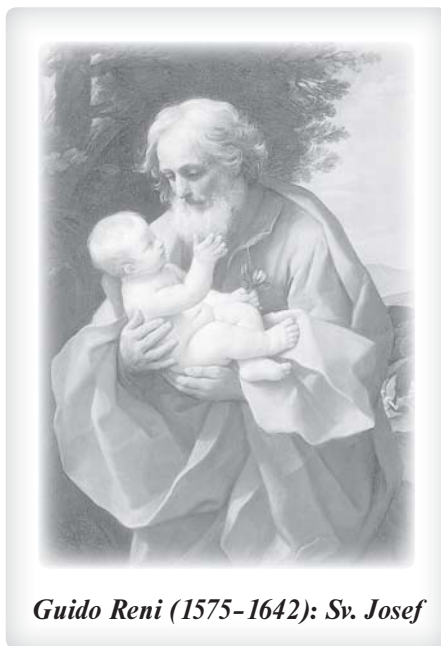
Samotný Josef v tomto svatém manželství také představuje Syna Božího, stálého panenského snoubence církve. Uctíváme Petra v jeho nástupcích, neboť na zemi zastupují a představují Krista. Se stejnou úctou máme ctít svatého Josefa, který byl Kristovým nejlepším obrazem a zástupcem.

Nakonec vám, manželé, kteří pobýváte na světě a snášíte tělesná utrpení, je svatý Josef ochráncem proti heretikům,⁽³⁾ brání vás, chrání váš stav a vyhláší, že kvůli svátosti manželství neopouštíte cestu spásy, přestože vás tělesné slabosti často oddělují od vykonávání duchovních věcí.

I když mluvím málo, cítím mnoho o svatém Josefovi. Má mysl vyvozuje z velkých premis ještě větší závěry, které se odvažují vysvětlit, jako bych dětsky žvatlal. Zde je zapotřebí jemného důvtipu, nejvyššího přesného rozumu, nejbystřejší mysli, pomoci zvláštního andělského osvětlení a daru zcela jedinečného světla božské milosti, a toto všechno vyprošujeme sobě i vám, kteří čtete toto naše dílo. Neboť věřím, že jen tak mohou smrtelníci pochopit božské dary svatého Josefa.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Guido Reni (1575–1642): Sv. Josef

Poznámky:

- (1) Zde I. Isolani vychází z tehdejších kosmologicko-teologických představ. [pozn. překl.]
- (2) Podle běžně užívaných překladů Bible jde o Druhou knihu královskou. Za královské knihy se totiž někdy označují i dvě knihy Samuelovy a po nich následuje Třetí a Čtvrtá kniha královská. [pozn. red.]
- (3) Proti manichejským heretikům, kteří odmítají vše hmotné, a tudíž také manželství. [pozn. překl.]

NIZOZEMSKO CHCE VYTVÁŘET LIDSKÁ EMBRYA PRO DESTRUKTIVNÍ VÝZKUM

Nizozemské ministerstvo zdravotnictví oznámilo, že „umožní vývoj embrya za přísných podmínek pro konkrétní vědecký výzkum“ – a to „neplodnosti, asistované reprodukce nebo dědičných chorob“.

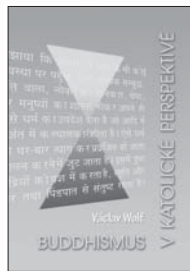
V současné době se v Nizozemsku provádí výzkum na lidských bytostech v embryonálním stavu, které vznikají jako „nadbytečné“ v procesu umělého oplodnění a jejichž rodiče k výzkumu dají souhlas. Zákon má být upraven tak, že lidská embrya mohou být zkoumána po dobu dvou týdnů od jejich početí a poté musejí být usmrcena.

Nizozemská vláda svůj krok obhajuje tvrzením, že současný zákaz kultivace lidských embryí brání výzkumu, který by mohl údajně pomoci v léčbě nemocí. Vědci se ale již nechali slyšet, že doba pro výzkum má být delší než 14 dní, protože byla publikována studie o nové technologii, která dokáže laboratorně udržovat lidské bytosti při životě i delší dobu.

Velká Británie se na jaře stala první zemí, která začala geneticky modifikovat lidská embrya. Také čínští vědci minulý rok oznámili, že modifikovali genom lidských embryí.

Vědci zcela ignorují fakt, že tato embrya jsou živými lidskými bytostmi v raném stadiu života. Destruktivní výzkum k nim přistupuje jako k surovině a předpokládá jejich usmrcení. Přitom léta tohoto výzkumu nepřinesla pacientům žádný podstatný benefit.

Z www.hnutiprozivot.cz,
zdroj: *Gènéthique*, 1. 6. 2016

Oceněna kniha *Buddhismus v katolické perspektivě*

V květnu 2016 ocenila Univerzita Karlova v Praze v rámci své *Soutěže vysoce kvalitních monografií na UK* knihu Prof. ThDr. Václava Wolfa **Buddhismus v katolické perspektivě**. Tuto knihu vydala v roce 2014 Matice cyrilometodějská s. r. o. a je možné si ji objednat např. na www.maticecm.cz – brož., A5, 162 stran, 179 Kč.

Obsahem knihy je analýza buddhistické nauky, jak se vyskytuje v tzv. palijském kánonu. Základní filosofický rozdíl mezi buddhismem a křesťanstvím spočívá v tom, že buddhismus postupuje od bytí k nebytí, zatímco křesťanství od nebytí k pravému bytí. Kniha nejprve podává přehled buddhistických studií v naší zemi. Dále obsahuje souhrn hlavních buddhistických denominací. Výklady jednotlivých otázek buddhismu jsou zpřehledněny jejich neustálým vztahováním ke katolické nauce. Nalézají se zde podrobný rozbor buddhismu v Indii, na Ceylonu, v Číně, Japonsku a Thajsku. Dále je uveden souhrn všech současných buddhistických vysokých škol. V závěru knihy profesor Wolf srovnává buddhismus a křesťanství. Zde je zdůrazněna nepřijatelnost buddhistického učení

pro křesťany, zvláště pokud jde o cykličnost kosmického dění, o polyteismus, popírání existence Boží, vtělení v Ježíši Kristu, trinitární nauku a nesmrtnost lidské duše.

Prof. ThDr. Václav Wolf (nar. 1937) je český katolický kněz a teolog. V letech 1990–1997 byl děkanem Katolické teologické fakulty UK v Praze. Od ledna 2012 je čestným kanovníkem Kolegiální kapituly Nanebevzetí Panny Marie na hradě Karlštejně. Je členem několika mezinárodních teologických společností, publikoval množství prací a monografií z oblasti dogmatické teologie a teologie dogmatu v barokní době. Přednášel na mnoha zahraničních univerzitách, kromě evropských mj. v Chile, Kolumbii, Peru, Japonsku, USA, Argentině a Austrálii.

-red-

V Matici cyrilometodějské s. r. o. vyšly tyto **další tituly** profesora Wolfa:

- Syntéza víry (2003)
- Lidská identita v proměnách (2004)
- Neposkrvněné početí Panny Marie v průběhu historie (2005)
- Psychologie Kristovy osobnosti. Historie sporů o niternost Ježíše Nazaretského (2006)
- Pražská univerzitní teologie v 17. století (2007)
- Svátosti v pohledu českého baroka (2009)
- Po stopách nekonečna (2010)
- Nehmotné bytí podle Rodriga Arriagy (2011)
- Na úsvitu lidských dějin (2012)
- Úvodem k islámskému myšlení (2013)
- Ontologické aspekty čínského myšlení (2015)

Prof. ThDr. Václav Wolf

Církevní normy o ochraně nezletilých jsou přísnější než kdekoli jinde

Nové opatření papeže Františka posunuje církev do pozice výrazné avantgardy v oblasti ochrany nezletilých, uvedl prefekt Kongregace pro katolickou výchovu. V rozhovoru pro italský deník *La Repubblica* kardinál Versaldi hovořil o *motu proprio*, zveřejněném 4. června 2016, které rozšiřuje kánon 193 *Kodexu kanonického práva* o odstranění z úřadu také na případy, kdy biskup adekvátně nezasáhne v případech sexuálního zneužívání ne-

zletilých. Jak vysvětlil kardinál Versaldi, mezi vážné důvody pro případné odvolání biskupa se nyní započítává rovněž opominutí nebo povrchní přístup ke kontrole, který v důsledku dovolil trestné jednání.

Na dotaz novinářů, zda si křesťanské milosrdenství a odpuštění zaslouží rovněž pedofilové a ti, kdo znásilnili nezletilé, kardinál Versaldi odpovídá: „Usilovat o milosrdenství znamená především uplatňovat vysoké a nezlomné

pojetí spravedlnosti. Neexistuje milosrdenství, pokud není jasno, pokud chybí pravda a spravedlnost. Nemá smysl mluvit o odpuštění a opomíjet jasnost, pravdu, spravedlnost a – v neposlední řadě – upřímné pokání a předsevzetí již nehřešit, jak o tom mluví Ježíš v evangeliu k cizoložné ženě poté, co jí po upřímném pokání odpustil viny,“ říká kardinál Versaldi.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 6. 6. 2016

Pondělí 27. 6. 2016

6:05 Vyděnené metamorfózy 6:15 Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška 7:20 V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí 7:30 Na druhý pohled, 9. díl 9:05 Bělorusko – květ mezi trny 9:35 Historie sklářství v Karolince 10:00 Buon giorno s Františkem 11:05 Léta letí k anđělům (66. díl): Václav Hampl – emeritní rektor UK 11:25 Přejeme si... 11:45 Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany 11:50 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Quanti Minoris na Dostavníku 2012: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2012 13:10 Rozsévání v slzách 13:40 Chléb náš vezdejší 13:50 Mikuláše jsem nepotkal 14:10 Řím, hlavní město víry (5. díl): Současnost – Duch Svatý a Boží Milosrdenství 14:40 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život Mistra Jana Husa (1. část) 16:00 V souvislostech (147. díl) 16:20 Zákrav v pralese 16:50 Cvrlikání (46. díl): Václav Fajfr & Acustrio 18:00 Salesiánský magazín [P] 18:15 Ars Vaticana (18. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Josefovi bratři 18:35 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 18:40 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 19:00 Vatican magazine (869. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Přejeme si... 20:00 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta [P] 20:15 Hanácká svajba 21:15 ARTBITR – Kulturní magazín (21. díl) [P] 21:25 Milosrdenství a svatost: Vělička 21:40 Terra Santa News: 22. 6. 2016 22:05 Noční univerzita: Pavel Raus – Život mimo internet 22:55 Vatican magazine (869. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl (189. díl): Milosrdenství 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 28. 6. 2016

6:05 Má vlast: Kroměříž 7:30 Kostel na předměstí 7:40 Salesiánský magazín 8:00 Vatican magazine (869. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:35 Duhové srdce 10:00 Mše svatá z katedrály Sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze: Ukončení školního roku církevních škol [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Outdoor Films s Alfrédem Krzemieňem (50. díl): Fotograf přírodních krás 13:40 V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí 13:50 V souvislostech (147. díl) 14:10 Kulatý stůl (189. díl): Milosrdenství 15:45 Ars Vaticana (18. díl) 16:00 Přejeme si... 16:20 Noční univerzita: Pavel Raus – Život mimo internet 17:15 Léta letí k anđělům (66. díl): Václav Hampl – emeritní rektor UK 17:35 Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník 18:05 UNITED Report (7. díl): Růst 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžiš 18:35 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 18:40 Animované biblické příběhy: Beránek Boží 19:10 Kněz zpívající reggae 19:30 Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2016 [P] 20:00 Missio magazín: Červen 2016 [P] 21:00 Milosrdenství a svatost: Krakov II. [P] 21:20 Řeckokatolický magazín [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2016 22:00 U VÁS aneb Festivalové kukátko (8. díl) 23:05 Můj Bůh a Walter: Svátosti 23:20 Terra Santa News: 22. 6. 2016 23:40 Přejeme si... 0:05 Dům ze skla? (10. díl) 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 29. 6. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2016 6:25 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život Mistra Jana Husa (1. část) 7:45 Vatican magazine (869. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:15 Rozsévání v slzách 8:40 UNITED Report (7. díl): Růst 9:05 Ars Vaticana (18. díl) 9:15 Poselství svatých: Svätý Petr 9:30 Mše sv. ze slavnosti sv. apoštolů Petra a Pavla z vatikánských bazilik [L] 11:35 Milosrdenství a svatost: Krakov II. 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 Hanácká svajba 13:15 Salesiánský magazín 13:30 Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2016 14:00 Mše svatá – biskupské svěcení Mons. Pavla Konzubla v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně [L] 16:40 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta 16:55 U VÁS aneb Festivalové kukátko (8. díl) 18:00 ARTBITR – Kulturní magazín (21. díl) 18:10 Chléb náš vezdejší 18:20 Poutní

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžiš – podivný oheň 18:35 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 18:40 Můj Bůh a Walter: Mše I. 19:00 VideoJournal české vědy 19:15 Vezmi a čti: Červen 2016 19:30 Terra Santa News: 29. 6. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl): Josef Ptáček – kněz, metodik informačních technologií. 21:20 Noční univerzita: Michal Balcar – Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí [P] 22:20 Řím, hlavní město víry (5. díl): Současnost – Duch Svatý a Boží Milosrdenství 22:50 Na druhý pohled, 9. díl 0:25 Má vlast: Kroměříž 1:45 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 30. 6. 2016

6:05 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 6:25 BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl): Josef Ptáček – kněz, metodik informačních technologií. 6:40 Hlubinami vesmíru: S doc. Lubošem Perkem, 2. díl – Perkův dalekohled, planetární mlhoviny a kosmické právo 7:25 Obdarování – Otec Radek 7:40 Terra Santa News: 29. 6. 2016 8:00 Kulatý stůl (189. díl): Milosrdenství 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 11:00 Vyděnené metamorfózy 11:10 Milosrdenství a svatost: Krakov II. 11:30 Kněz zpívající reggae 11:45 Bible pro nejmenší: Mojžiš – podivný oheň 11:50 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Má vlast: Kroměříž 13:30 Rozsévání v slzách 13:55 Buon giorno s Františkem 15:00 Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník 15:30 Muzikanti, hrajte 16:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 6. 2016 16:25 Outdoor Films s Alfrédem Krzemieňem (50. díl): Fotograf přírodních krás 18:00 Animované biblické příběhy: Beránek Boží 18:30 Bible pro nejmenší: Mojžiš před faraonem 18:35 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 18:40 Ars Vaticana (19. díl) 18:50 V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí 19:00 Povolání – Sestra Olga 19:15 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta 19:30 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2016 [P] 20:00 Cvrlikání (20. díl): Švédova trojka 21:05 Putování po evropských kláštřech: Karmelitky ze Sittardu [P] 21:35 Generální audience Svatého otce 22:10 Pod lampou [P] 0:15 UNITED Report (7. díl): Růst 0:40 Vatican magazine (869. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 7. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2016 6:25 Řeckokatolický magazín 6:40 Dům ze skla? (10. díl) 7:45 Smířící kříž 8:10 25. výročí návštěvy Matky Terezy na Slovensku 8:30 Salesiánský magazín 8:50 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta 9:05 Noční univerzita: Michal Balcar – Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí 10:05 ARTBITR – Kulturní magazín (21. díl) 10:15 Hanácká svajba 11:10 Řím, hlavní město víry (5. díl): Současnost – Duch Svatý a Boží Milosrdenství 11:45 Bible pro nejmenší: Mojžiš před faraonem 11:50 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Ars Vaticana (19. díl) 12:15 Sedmihlásky Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje 13:50 BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl): Josef Ptáček – kněz, metodik informačních technologií. 14:10 Jak potkávat svět (35. díl): S Janem Hališkou 15:35 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 16:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2016 16:20 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 2. část 16:45 V pohorách

po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí 16:55 Missio magazín: Červen 2016 18:00 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 18:30 Bible pro nejmenší: Voda se rozesoupla 18:35 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 18:40 Quanti Minoris na Dostavníku 2012: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2012 19:00 Můj Bůh a Walter: Mše I. 19:20 Putování po evropských kláštřech: Karmelitky ze Sittardu 20:00 Noemova pošta: Červenec [L] 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (21. díl) 22:00 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku 22:30 Outdoor Films s Alfrédem Krzemieňem (50. díl): Fotograf přírodních krás 0:05 Rozsévání v slzách 0:30 Poslové naděje 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 7. 2016

6:05 Bělorusko – květ mezi trny 6:35 Rozsévání v slzách 7:00 BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl): Josef Ptáček – kněz, metodik informačních technologií. 7:15 Mikuláše jsem nepotkal 7:30 Vyděnené metamorfózy 7:40 Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník 8:10 Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti 8:15 Animované biblické příběhy: Beránek Boží 8:45 Můj Bůh a Walter: Mše I. 9:05 UNITED Report (7. díl): Růst 9:35 Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy v katedrále sv. Víta 9:50 Pod lampou 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 30. 6. 2016 12:30 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku 13:00 CHKO České stře-dohoří: Milešovka – Velemin a okolí 13:15 Milosrdenství a svatost: Krakov II. 13:40 Vatican magazine (869. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Cvrlikání (20. díl): Švédova trojka 15:15 Terra Santa News: 29. 6. 2016 15:35 Mauricius – nová hranice 16:00 Pro vita mundi (99. díl): MUDr. Jiří Holásek 16:35 Sakartvelo: Země pod Kavkazem 17:25 Muzikanti, hrajte 18:00 Příběhy odvahy a víry: Popravěš Butovo (1. díl): Ruská Golgota 18:25 Bible pro nejmenší: Voda se rozesoupla 18:30 Missio magazín: Červen 2016 19:30 V souvislostech (148. díl) [P] 20:00 Hlubinami vesmíru: S Ing. Janou Tichou o planetkách, 1. díl. [P] 20:45 Cestujeme regionem Záhorie [P] 21:45 Skleněná múza 22:00 Život v modlitbě 22:30 Kněz zpívající reggae 22:45 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. – Dvojitý život Mistra Jana Husa (1. část) 0:05 Quanti Minoris na Dostavníku 2012: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 0:25 750 let Svinova 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 7. 2016

6:15 Ars Vaticana (19. díl) 6:25 Na druhý pohled, 9. díl 7:55 Rozsévání v slzách 8:20 Cvrlikání (20. díl): Švédova trojka 9:25 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 10:00 Mše svatá z Terchové (SK) [L] 11:25 ARTBITR – Kulturní magazín (21. díl) 11:35 Milosrdenství a svatost: Krakov II. 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (148. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 13:25 Hlubinami vesmíru: S Ing. Janou Tichou o planetkách, 1. díl. 14:05 Muzikanti, hrajte [P] 14:40 Můj Bůh a Walter: Mše I. 15:00 Noční univerzita: Michal Balcar – Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí 16:00 BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl): Josef Ptáček – kněz, metodik informačních technologií. 16:15 Na hranici pekla: Pronásledování křesťanů v Iráku 16:45 Až na konec světa 17:45 Hermie soutěží 17:55 Sedmihlásky (48. díl): Od Nového Mesta 18:00 Noeland (42. díl) 18:25 Animované biblické příběhy: Ježíš žije! 19:00 UNITED Report (8. díl): Být Boží [P] 19:25 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 20:00 Slavnostní koncert k 20. výročí založení Ostravsko-opavské diecéze z katedrály Božského Spasitele v Ostravě 21:35 V souvislostech (148. díl) 21:55 Missio magazín: Červen 2016 22:55 Ars Vaticana (19. díl) 23:05 Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 23:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:05 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:45 Kněz zpívající reggae 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, Ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY NA ČERVENEC 2016

Všeobecný: Aby se dostalo větší úcty domorodým národům na pokraji přežití a ohroženým v jejich sebeuvědomění.

Evangelizační: Aby církev v Latinské Americe a Karibiku s obnovenou energií a novým nadšením hlásala evangelium v této části světa.

Národní: Ať Bůh přitáhne k sobě srdce mladých lidí a pomůže jim poznat a přijmout povolání, které jim vložil do srdce.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Římskokatolická farnost Sázava vás zve na
SVATOPROKOPSKOU POUŤ NA SÁZAVĚ

SLAVNOST sv. PROKOPA – 4. července 2016

Vigilie – neděle 3. července: 19.00 pobožnost ke sv. Prokopovi • 20.00–22.00 eucharistická adorace.

Den slavnosti – pondělí 4. července: 8.30 poutní mše svatá farnosti Kolín • 10.30 poutní mše svatá, celebruje P. ThLic. Prokop Brož, Th.D., děkan Katolické teologické fakulty UK v Praze.

VELKÁ SVATOPROKOPSKÁ POUŤ – 10. července 2016

Předvečer velké pouti – sobota 9. července: 20.00–22.00 eucharistická adorace.

Velká pouť – neděle 10. července: 10.30 slavnostní mše svatá ve staroslověnině, celebruje Mons. ThDr. Ladislav Hučko, biskup – apoštolský exarcha.

Informace a kontakt: www.svprokop-sazava.cz

• e-mail: farnost@svprokop-sazava.cz • P. Radim Cigánek, tel. 776 229 671, radim.ciganek@centrum.cz.

KÁZÁNÍ PATRONA KAZATELŮ – NABÍDKA KNIŽNÍ NOVINKY

Nejen pro kněze nabízí A.M.I.M.S. svou nejnovější brožurku s názvem **Kázání svatého Jana Zlatoústého**. Kniha má 84 stran a obsahuje prvních 15 kázání na Janovo evangelium. Tuto publikaci, stejně jako mnoho dalších (včetně pěti dílů kázání sv. Jana M. Vianneye), je možno objednat za příspěvek na tisk 20 Kč (+ poštovné) **na adrese:** A.M.I.M.S., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí • marek@fatym.com • tel. 728 655 271.

Z předmluvy: „Svatý papež Pius X. prohlásil Jana Zlatoústého 8. července 1908 za patrona kazatelů... ani mnozí kazatelé dnes neznají promluvy tohoto mimořádně významného muže křesťanského východu.“

Liturgická čtení

Neděle 26. 6. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19, 16b.19–21
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
2. čt.: Gal 5,1.13–18
Ev.: Lk 9,51–62

Pondělí 27. 6. – nezávazná památka

sv. Cyrila Alexandrijského
1. čt.: Am 2,6–10.13–16
Ž 50(49),16bc–17.18–19.20–21.22–23
Odp.: 22a (*Uvažte to, kdo zapomínáte na Boha!*)
Ev.: Mt 8,18–22

Úterý 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: Am 3,1–8; 4,11–12
Ž 5,5–6.7.8
Odp.: 9a (*Ved mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)
Ev.: Mt 8,23–27

večer:

1. čt.: Sk 3,1–10
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
2. čt.: Gal 1,11–20
Ev.: Jan 21,15–19

Středa 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18
Ev.: Mt 16,13–19

Čtvrtek 30. 6. – nez. pam. Svatých

prvomučedníků římských (v olomoucké arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály)
1. čt.: Am 7,10–17
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: 10b (*Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé.*)
Ev.: Mt 9,1–8

v olomoucké arcidiecézi:

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30
(nebo jiné z Lekt. V)
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibýtek, Hospodine zástupí!*)
Ev.: Mt 16,13–19 (nebo jiné z Lekt. V)

Pátek 1. 7. – ferie

1. čt.: Am 8,4–6.9–12
Ž 119(118),2.10.20.30.40.131
Odp.: Mt 4,4 (*Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.*)
Ev.: Mt 9,9–13

Sobota 2. 7. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Am 9,11–15
Ž 85(84),9.11–12.13–14
Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví svému lidu o pokoji.*)
Ev.: Mt 9,14–17

BREVIÁŘ PRO LAIKY

25. ČERVNA – 2. ČERVENCE 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 6.		PO 27. 6.		ÚT 28. 6.		ST 29. 6.		ČT 30. 6.		PÁ 1. 7.		SO 2. 7.			
Antifona	812	912	826	928	1708	1924	1405	1580	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	1708	1925	1406	1580	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	1407	1581	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	813	914	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	1710	1926	1407	1581	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	702	792	831	933	1403	1577	1407	1582	1412	1587	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	1711	1927	1407	1582	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	702	792	1402	1576	1403	1577	1408	1582	1412	1587	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	1264	1402	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	1408	1583	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	1265	1403	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	1408	1583	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	702	792	835	938	851	955	1408	1582	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 25. 6.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	1409	1584	1409	1584	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	1404	1578	1410	1585	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	1670	1889	1678	1897	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	1404	1578	1410	1585	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	702	792	703	793	840	943	1404	1579	1411	1585	1412	1587	904	1012	703	793
Prosby	811	911	826	927	841	944	1405	1579	1411	1586	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	702	792	702	792	1402	1576	1405	1580	1408	1582	1412	1587	904	1012	703	794
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398	1238	1374

DUCHOVNÍ ŽIVOT

DARY DUCHA

**Papež František • Z italských originálů
přeložil Milan Glaser • Redakce Dagmar
Kopecká**

Texty použité v této brožurce jsou katecheze papeže Františka o sedmi darech Ducha Svatého, které zazněly při generálních audiencích v roce 2014 v Římě.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x140 mm, 40 stran, 59 Kč*

MARIA, MATKA JEŽÍŠOVA

**Elias Vella • Z angličtiny přeložila Františka Böhmová •
Odpovědná redaktorka Tereza Hubáčková**

Maria je jedním z největších darů, jaké kdy lidstvo od Ježíše dostalo. Proto se nesmíme bát se jí otevřít a přijmout ji do svého života. Ovšem pouze ji zbožně obdivovat a oddané uctívat nestačí. Je třeba, aby se v našem životě stala živou přítomností, charismatem, zkušeností a vzorem. Ježíš nám dal všechno, co měl – své tělo, svou krev, svou slávu a moc i svého Ducha. Jediné, co si ponechal téměř až do konce, byla jeho Matka. Přesto však, těsně před smrtí, nám ji skrze apoštola Jana dal. Nesvěřil, ale dal. Věděl, že život bez matky je ochuzený o její něžnost, laskavost, lásku a radost, že bez matky se žít nedá. Elias Vella nám ukazuje, jak přijmout Marii za svou Matku, jak se jí nechat vést v učednictví a v lásce vůči jejímu Synu, k němuž nás ona doprovází a směřuje.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 136x205 mm, 184 stran, 249 Kč*

Z DENÍČKU SVATÉ FAUSTYNY

**Sestavila Kateřina Lachmanová • Fotografie Pavel Kindermann,
Lenka Kluková, Vojtěch Kodet, Marie Lachmanová**

Drobná dárková brožurka s krátkými citáty z publikace sestry Faustyny Kowalské *Deníček – Boží milosrdenství v mé duši* (KNA 2008). Citáty doprovázejí ilustrativní fotografie. Na konci brožurky je text korunky k Božímu milosrdenství.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 120x100 mm, křídový papír,
16 stran, 29 Kč*

RODINNÁ ČETBA

BABIČKO, MÁME TĚ RÁDI

Eduard Martin • Odpovědný redaktor Richard Straberger

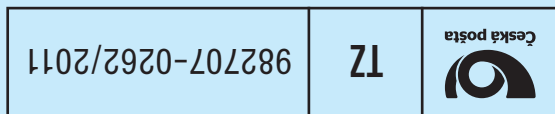
Umění být babičkou je vznešené, výsostné umění. Babičky bývají svým vnučatům velkými malířkami. Nabírají jasné barvy a malují dětem svět... Babičky bývají učitelkami životní nálady, onoho tolikrát přehlíženého předmětu, který je tak důležitý pro to, aby člověk mohl být šťastný... Babičky mohou být mocnými politiky. Dokážou lépe a zábavněji ukazovat, jak svět proměnit, aby byl příjemnějším místem... Přítomnost je taková, jaké byly babičky. Budoucnost bude taková, jaké jsou dnešní babičky. Autor knížky krátkými příběhy plnými životní moudrosti odkrývá svět babiček a vnučat v celé jeho kráse.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 120x162 mm, 152 stran, 159 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1